

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobkyně: **a) M. P., b) nezl. N. A. M.**, zastoupená zákonnou zástupkyní M. P., obě zastoupeny Mgr. Martinem Razímem, advokátem se sídlem Pavla Hanuše 252, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2012, čj. OAM-145/ZA-ZA06-K01-2012, o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 3. 2013, čj. 28 Az 19/2012 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyň Mgr. Martinu Razímovi **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 6465 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 7. 2012, čj. OAM-145/ZA-ZA06-K01-2012, neudělil žalobkyním mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

II.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadli žalobkyně žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové zamítl rozsudkem ze dne 20. 3. 2012, čj. 28 Az 19/2012 - 46.

[3] Krajský soud předeslal, že ze skutečností uplatněných žalobkyní a) nelze dovodit, že by jí bylo možné přiznat některou z forem mezinárodní ochrany. Žalobkyně a), stejně

jako její druh, který rovněž požádal o mezinárodní ochranu, se netajila tím, že důvodem jejího odchodu z Ukrajiny byly výlučně ekonomické problémy, resp. nutnost zajistit si na živobytí práci v jiné zemi. Nejprve dojížděla za prací do Polska a od r. 2008 do České republiky. Tato skutečnost není sama o sobě azylově relevantním důvodem. Návratu se žalobkyně a) brání poukazem jednak na rodinnou situaci, kdy na Ukrajině nemá žádné zázemí, o zaměstnání je nouze a rodinu by jen těžko uživili a jednak odkazem na své problémy s bývalým manželem. Žalovaný podle soudu zcela správně uvedl, že obavy z možných negativních reakcí bývalého manžela lze eliminovat volbou místa budoucího pobytu na Ukrajině nebo využitím dostupných prostředků ochrany, např. prostřednictvím stížnosti na chování konkrétní osoby a na nečinnost kompetentních orgánů, nevládních organizací nebo ombudsmana. Krajský soud poukázal na přijatý zákon, který reaguje na domácí násilí.

[4] Žalobkyně a) požádala o mezinárodní ochranu pod vlivem ztráty možnosti legálního pobytu na území České republiky. Byla vedena snahou volit dostupné možnosti pro to, aby zde mohla se svým druhem a dětmi nadále pobývat. Finančně organizační problémy žalobkyně a), resp. jejího druha, které dopadly na celou jejich rodinu a ve svém důsledku vedly ke ztrátě povolení k pobytu, nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Otázka legalizace pobytu nemůže být důvodem pro kladné posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Je tak zjevné, že v případě žalobkyně a) ani její nezletilé dcery nedošlo k naplnění podmínek dle § 12 zákona o azylu.

[5] Krajský soud přisvědčil žalovanému i co do hodnocení důvodů pro udělení azylu podle § 13 a 14 zákona o azylu. Azyl za účelem sloučení rodiny sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta. Žalobkyně ovšem nejsou rodinnými příslušnicemi azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 zákona o azylu. Udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Soud shledal, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Žalovaný tento závěr učinil na základě dostatečného množství informací. Ačkoliv je jeho odůvodnění stručné, je třeba připomenout, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Sdílení společné domácnosti včetně výchovy společného dítěte nezakládá důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Žalobkyně a) nedoložila žalovanému ani krajskému soudu žádné důkazy (lékařské zprávy), ze kterých by bylo možné usuzovat na mimořádnou vážnost jejích zdravotních potíží či problémů její dcery.

[6] Závěr o neexistenci důvodů pro udělení tohoto typu ochrany krajský soud učinil i přes námitku žalobkyň týkající se dosud neukončeného přezkumného soudního řízení ve věci nezletilé dcery R. Ta se narodila již na území České republiky, její rodiče opustili Ukrajinu především z ekonomických důvodů, fyzické útoky bývalého manžela její matky je možno řešit prostřednictvím kompetentních orgánů.

[7] Krajský přisvědčil žalovanému i co do hodnocení důvodů pro neudělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu. Smyslem doplňkové ochrany je poskytnout

subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Ze shromážděných podkladů vyplývá, že na území Ukrajiny v současné době nedochází k vnitřnímu ozbrojenému konfliktu, není ani ve vojenském konfliktu s jiným státem a případné vycestování žalobkyně nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Neúspěšným žadatelům o udělení mezinárodní ochrany nehrozí při návratu na Ukrajinu žádný postih. Jak již bylo řečeno, obavy žalobkyně a jejího druhá z možných násilných reakcí jejího bývalého manžela je možné řešit s ohledem na rozlehlost Ukrajiny a za pomoci policie či dalších kompetentních složek. K otázce práva na realizaci soukromého a rodinného života, krajský soud poukázal, že vycestování cizince do země původu není v rozporu se zákonem o azylu či mezinárodními závazky, nebo porušením práva na rodinný život, může-li cizinec realizovat toto právo jiným způsobem (např. úpravou pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců).

[8] Krajský soud s poukazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2009, čj. 48 AZ 116/2008 - 52, uzavřel, že pokud soud dospěje k závěru, že neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, mají s přihlédnutím ke všem okolnostem případu též charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.

III.

[9] Žalobkyně (stěžovatelky) napadly rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[10] Nesprávné posouzení právní otázky spatřují stěžovatelky v tom, že žalovaný postupoval v rozporu s § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nezjistil stav věci v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Tím současně došlo k nesprávné aplikaci § 12, § 13 a zejména § 14 zákona o azylu. Případ stěžovatelek je totiž případem hodným zvláštního zřetele. Porušení § 3 správního řádu ve vztahu k § 14 zákona o azylu je nutno spatřovat zejména v tom, že krajský soud přijal hodnocení žalovaného, který se však řádně nezabýval skutečnostmi, které stěžovatelka uvedla v průběhu správního řízení. Žalovaný ani krajský soud nepřihlédl k životní situaci, ve které se stěžovatelka) nachází se svým druhem a nezletilými dcerami, přestože v daném případě správnímu orgánu celou situaci důkladně popsala a svá tvrzení doložila potřebnými důkazy a listinami. Žalovaný se v zásadě omezil na konstatování, že nebyl zjištěn důvod hodný zvláštního zřetele. Neuvedl však žádné konkrétní relevantní úvahy ve vztahu k provedeným důkazům, které ho k uvedenému závěru vedly, ačkoliv mu tuto povinnost ukládá § 68 odst. 3 správního řádu.

[11] Stěžovatelky krajskému soudu vytkly, že v rozporu se svými povinnostmi řádně nezjistil a nezhodnotil chování žalovaného ve vztahu k vážné újmě dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný se spokojil s obecným konstatováním o možnosti stěžovatelky a) obrátit se na příslušné státní orgány a svá tvrzení podpořil obecnými informacemi Ministerstva zahraničí České republiky. To učinil i přes doložené tvrzení stěžovatelky o opakovaných útocích jejího bývalého manžela na ni samotnou a její nezletilé děti. Posouzení žalovaného, které krajský soud přijal, je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (např.

s rozsudky čj. 3 Azs 48/2008 - 57, čj. 2 Azs 66/2006 - 52 či čj. 6 Azs 74/2009 - 51). Útoky bývalého manžela je nutno považovat za hrozbu újmy ze strany fyzických osob a tyto jsou relevantním důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

[12] Stěžovatelky dále nesouhlasí s neudělením doplňkové ochrany podle § 14b odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný se omezil na konstatování, že stěžovatelky nesplňují podmínky citovaného ustanovení a krajský soud toto nesprávné hodnocení přijal.

[13] Žalovaný nevzal v potaz, že stěžovatelka a) podala jménem své nezletilé dcery R. žalobu proti rozhodnutí o udělení azylu a toto řízení nebylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného skončeno. Nelze proto jednoznačně uzavřít, že na straně stěžovatelek nejsou dány podmínky pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Rozhodnutí krajského soudu stran návrhu stěžovatelky na přerušení či odročení řízení do doby rozhodnutí soudu je nesprávné a jeho odůvodnění nemůže obstát. Uvedené skutečnosti je třeba podle názoru stěžovatelek posoudit jako případ hodný zvláštního zřetele.

[14] Stěžovatelky jsou dále přesvědčeny, že krajský soud měl zrušit rozhodnutí žalovaného z důvodu procesního pochybení při dokazování a při zjišťování skutkového stavu. Nesprávně totiž dovodil, že skutkový stav, z něhož žalovaný vycházel, byl úplný a že při jeho zjišťování nebyl porušen zákon. Důkazy, na které soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje (obecné informace ČTK, informace žalovaného), není možno považovat za důkazy, ze kterých lze bez dalšího učinit závěr, který učinil krajský soud.

IV.

[15] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. V průběhu řízení bylo zjištěno, že stěžovatelkám v zemi původu nehrozí pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Jejich obavy nelze označit za odůvodněný strach z pronásledování. U stěžovatelek rovněž nebyl shledán zvlášť zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný podložil informacemi o zemi původu i svůj závěr o neudělení doplňkové ochrany. V posuzovaném případě nedošlo k naplnění některého z taxativně vymezených definičních znaků vážné újmy ve smyslu § 14a a ani ke splnění zákonných podmínek pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu. Stěžovatelky nebyly v průběhu správního ani soudního řízení zkráceny na svých právech.

V.

[16] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, jestliže svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelek. Výkladem institutu (ne)přijatelnosti a demonstrativním výčtem jejich typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz, dle kterého „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu.*“

[17] Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatelek ani zásadní pochybení v postupu krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jejich hmotněprávního postavení.

[18] Nejvyšší správní soud předesílá, že smyslem mezinárodní ochrany není poskytnout ochranu před jakýmkoliv negativním jevem či potíží v zemi původu žadatele. Institut mezinárodní ochrany je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze na základě zákonem uznaných důvodů, jimiž je chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, čj. 5 Azs 170/2004 - 72, nebo ze dne 14. 9. 2005, čj. 5 Azs 125/2005 - 46).

[19] Z podané žádosti o mezinárodní ochranu i konaného pohovoru vyplynulo, že stěžovatelka a) přicestovala na území České republiky v roce 2008, předtím 4 roky pracovala v Polsku. V České republice se seznámila se svým druhem V. M., se kterým má 2 děti. Poté, co otěhotněla, již nepracovala. Stěžovatelka měla pouze polské pracovní vízum. Ačkoliv jí byl udělen výjezdní příkaz, z území České republiky nevycestovala. Po umístění v zařízení pro zajištění cizinců požádala o mezinárodní ochranu jménem své dcery R. Později požádala o mezinárodní ochranu i jménem svým a své druhé dcery. Na Ukrajinu se nechce vrátit z důvodu, že by neměla se svou rodinou kde bydlet a dále proto, že v České republice je více práce. Žádné problémy se státními orgány neměla. Stěžovatelka a) dále vypověděla, že se na Ukrajině obává svého bývalého manžela, který ji bil a nadále jí vyhrožuje. Stěžovatelka a) dále uvedla, že za dceru žádá o mezinárodní ochranu proto, že by tam nedostala žádnou finanční pomoc.

[20] Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudek ze dne 11. 11. 2005, čj. 5 Azs 114/2005 - 51, v němž vyložil, že poskytnutí azylu (což lze vztáhnout i na doplňkovou ochranu) je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu, tak jak jsou upraveny např. v zákoně o pobytu cizinců. K tomu lze zmínit rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, čj. 7 Azs 117/2004 - 55, nebo usnesení ze dne 30. 11. 2010, čj. 8 Azs 14/2010 - 64, podle kterých snaha o legalizaci pobytu za účelem hledání či pokračování ve vykonávání práce na území České republiky z důvodu tíživé finanční situace v zemi původu neobstojí jako relevantní důvod ve smyslu § 12 ani § 14a zákona o azylu. Řízení o mezinárodní ochraně je zcela mimořádným institutem, který slouží k ochraně cizinců pociťujících důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu nebo kterým by v případě návratu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Legalizace pobytu prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany je proto nepřijatelná.

[21] Stěžovatelka a) z Ukrajiny odešla do Polska a později do České republiky pracovat a nikoli pro odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů ve smyslu § 12 zákona o azylu. Ani nesnadná ekonomická situace v zemi původu a materiální potíže při návratu na Ukrajinu nejsou relevantním důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany (srov. rozhodnutí ze dne 27. 8. 2003, čj. 5 Azs 3/2003 - 54, ze dne 30. 10. 2003, čj. 3 Azs 20/2003 - 43, ze dne 19. 6. 2008, čj. 6 Azs 35/2008 - 57, ze dne 30. 6. 2004, čj. 7 Azs 138/2004 - 44).

[22] Stěžovatelka a) vedle svého přání nadále zůstat s rodinou v České republice poukazovala i na potíže se svým bývalým manželem. Nejvyšší správní soud odkazuje na svou dosavadní četnou judikaturu (např. rozsudky ze dne 27. 8. 2003, čj. 4 Azs 5/2003 - 51, ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004 - 48, nebo ze dne 14. 6. 2007, čj. 9 Azs 49/2007 - 68), podle které skutečnost, že žadatel o mezinárodní ochranu má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, pokud tyto problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory. Stěžovatelka a) ani netvrdila, že by její bývalý manžel byl veden některým z azylově relevantních důvodů. Naopak, jak poukázal i žalovaný, důvody jejich potíží spočívaly v negativních vztazích jeho povahy.

[23] Požadavek zákona o azylu na státní původce pronásledování není neprolomitelný; z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2008, čj. 9 Azs 49/2008 - 55, či ze dne 29. 7. 2009, čj. 4 Azs 31/2009 - 93, vyplývá, že domácí násilí spočívající v napadání (bývalým) manželem může v konkrétních případech naplňovat znaky pronásledování či nebezpečí vážné újmy, podle toho, zda je stát původu žadatele schopen a ochoten poskytnout ochranu proti tomuto jednání. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, čj. 7 Azs 43/2008 - 47, tvrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob a případně i z jejich násilného jednání by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování“. Nejvyšší správní soud shledal, že jak žalovaný, tak i krajský soud se dostatečně zabývali možnostmi ochrany stěžovatelky a) před případným násilným jednáním jejího bývalého manžela, a to jak přestěhováním do jiného místa na Ukrajině nebo prostřednictvím relevantních státních orgánů.

[24] Stěžovatelka a) se domnívá, že útoky jejího bývalého manžela vůči ní samotné a jejím nezletilým dětem (stěžovatelka ovšem v průběhu správního řízení konkrétně netvrdila, že by její bývalý manžel útočil i na děti) představují hrozbu újmy ze strany fyzických osob a že jsou relevantním důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Nejvyšší správní soud předně uvádí, že stěžovatelka a) nekonkretizovala pod jaký typ vážné újmy vymezené pod písm. a) až d) odst. 2 § 14a zákona o azylu, řadí uvedené potíže. Tyto problémy nelze podřadit pod důvody vymezené v § 14a odst. 2 písm. a) až c) zákona o azylu. Stejně tak z nich nelze usuzovat, že by vycestováním stěžovatelky a) a její dcery došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky. Stěžovatelka a) má možnost realizovat rodinný život se svým partnerem a dětmi i na Ukrajině. Stěžovatelka a) tedy neprokázala, že by jí uváděné obavy z návratu na Ukrajinu mohly být podřazeny pod některý z důvodů pro udělení doplňkové ochrany.

[25] Rodinná situace obou stěžovatelek nezakládá důvody ani pro udělení azylu podle § 13, resp. doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, čj. 4 Azs 147/2004 - 81, je aplikace § 13 zákona o azylu možná jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o udělení azylu osobě, která je

rodinným příslušníkem stěžovatele. Uvedené lze vztáhnout i na doplňkovou ochranu dle § 14b zákona o azylu. Jak je zřejmé z obsahu spisu i rozsudku krajského soudu, tato situace v posuzovaném případě nenastala, neboť v době rozhodování žalovaného i krajského soudu neexistovalo žádné bytí i nepravomocné rozhodnutí o udělení azylu či doplňkové ochrany některému z rodinných příslušníků stěžovatele.

[26] Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud pochybil, jestliže nepočkal na rozhodnutí o žalobě proti neudělení mezinárodní ochrany dceři stěžovatelky a) R. Zdejší soud nikterak ani nezpochybňuje úvahu krajského soudu a předpokládané neúspěšnosti žaloby dcery R. proti negativnímu rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Jak ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 11. 2008, čj. 9 Azs 14/2008 - 57, žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou v případě rodinných příslušníků zpravidla vzájemně provázané a dotýkají se rodiny jako celku. Postavení dítěte žádajícího o mezinárodní ochranu se ve většině případů odvíjí od postavení rodičů žádajících o udělení mezinárodní ochrany. V případě stěžovatelky, která se narodila na území České republiky a důvody své žádosti o mezinárodní ochranu odvozovala od důvodů svých rodičů, kterým byly žádosti o azyl příslušnými správními orgány zamítnuty, tak bylo na místě i v jejím případě legitimně očekávat zamítavé rozhodnutí správního orgánu. Z tohoto pohledu je nutné vnímat přezkum krajského soudu, který byl výše uvedenými skutečnostmi zásadně limitován. Nadto, Nejvyšší správní soud ověřil, že o žalobě dcery stěžovatelky a) R. již bylo rozhodnuto, a to tak, že Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 26. 4. 2013, čj. 78 Az 3/2012 - 79, žalobu zamítl.

[27] Přijatelnost kasační stížnosti nemohou založit ani námitky týkající se nedostatečného posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu zakotveného v § 14 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004 - 55, vyložil, že smysl humanitárního azylu spočívá v tom, že azyl lze poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádný z případů předpokládaných v § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat především na případy, u nichž je obvyklé udělování humanitárního azylu, např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou.

[28] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že stávající situace obou stěžovatelek ani snaha o sdílení společné domácnosti a výchovu nezletilých dětí v České republice nepředstavuje natolik závažný a naléhavý důvod, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohly být vnímány jako důvody pro udělení humanitárního azylu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 47/2004 - 60). Jak žalovaný, tak i krajský soud se v tomto směru zabývali i zdravotními potížemi stěžovatelky a) a zcela v souladu s vyslovenými premisami shledali, že ani tyto okolnosti nejsou s to založit důvod pro udělení humanitárního azylu. Stěžovatelka a) není závislá na zdravotní péči České republiky, neboť se zde neléčí a v případě potíží si nechává poslat léky přímo z Ukrajiny. Správní uvážení žalovaného spočívající ve volbě neudělení humanitárního azylu tedy nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem a bylo v souladu s pravidly logického posuzování.

[29] Stěžovatelky žalovanému vytýkaly porušení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Stížní námitky týkající se nesprávně skutkového stavu a nedostatečnosti obstaraných důkazů, jsou natolik obecné, že se jimi Nejvyšší správní soud nemůže konkrétně zabývat. V obecné rovině proto poukazuje na rozsudek ze dne 16. 9. 2005, čj. 6 Azs 224/2004 – 37, v němž Nejvyšší správní soud upozornil, že žadatele o mezinárodní ochranu stíhá břemeno tvrzení. Je to tedy zejména žadatel, kdo svými tvrzeními určuje a vymezuje směr dalšího postupu a dokazování správního orgánu rozhodujícího o oprávněnosti žádosti. Z obsahu předloženého správního spisu je zřejmé, že této povinnosti žalovaný jak ve vztahu k azylu, tak i k doplňkové ochraně dostál. Správní orgán, a po něm i krajský soud, se zabývali jak tvrzenými obavami stěžovatelky a) a její dcery, tak i situací v zemi jejího původu. Žalovaný řádně zjistil a posoudil osobní situaci stěžovatelek i aktuální poměry na Ukrajině. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že skutečnost, že žalovaný neshledal ve vylicených skutečnostech důvod pro udělení mezinárodní ochrany, neznamená, že došlo k porušení uvedených ustanovení správního řádu.

[30] Se zřetelem k uvedenému soud uzavírá, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky vznesené v kasační stížnosti. Kasační soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností uzavřel, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelek, a proto ji odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[31] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[32] Stěžovatelkám byl krajským soudem ustanoven zástupcem advokát; podle § 35 odst. 8 s. ř. s. advokát ustanovený v řízení před krajským soudem zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) § 11 odst. 1 písm. d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna ve výši 80 % za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti za každou ze stěžovatelek a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů výši 300 Kč; celkem tedy 5260 Kč. Nejvyšší správní soud nepřiznal advokátem požadovanou odměnu za úkon právní služby spočívající v poradě s klientem, neboť nedoložil konání této porady ani její obsah. Jelikož je ustanovený zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň. Částka daně pak činí 21 %, tedy 1104,60 Kč. Celkem tedy odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů včetně daně činí 6465 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatelek vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. září 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu